

תחלה לקודש, יש לו דין "ראשון לטומאה" כח-ב לגבי קודש⁽²²⁹⁾. ואם נגע בבשר קודש, עושה אותו שני, והבשר שנגע בבשר נעשה שלישי, ושלישי רביעי.

רבי מאיר אומר: טבול יום שנגע בקודש, מטמא את הקודש, ובשר שנגע בבשר נפסל, ופוסל את התרומה, אם נגע טבול יום בתרומה, פסלו בלבד. דהיינו שיש לו דין "שני לטומאה".

וחכמים אומרים: כשם שהוא פוסל משקה תרומה ואוכלי [מאכלי] תרומה, ואינו מטמאם, כך הוא פוסל משקה קדש ואוכלי קדש. כמבואר, שטבול יום פוסל את התרומה, מפסוק הנ"ל, ובכל זאת אינו נעשה שני [כדעת רבי מאיר] לטמא קודש, אלא לפסלו בלבד, וכל שכן שאינו נעשה ראשון [כדעת אבא שאול].

ומשנתנו נשנית כדעת חכמים.

ודחינן: **אמר רבא:** אמנם, כל התנאים מודים לחכמים, שמן התורה, טבול יום פוסל ואינו מטמא, אלא שאבא שאול ורבי מאיר סוברים, שרבנן הוסיפו לו בדרגת הטומאה, לגבי קדשים, מרוב "מעלת" קדשים, כלומר, מגודל הצורך ליוזרה בטהרתם.

איזו דרגת טומאה הוסיפו לו רבנן? לדעת אבא שאול, מעלה עשו בקדשים, הילכך, שוינהו רבנן, עשו חכמים, לטבול יום כראשון. לרבי מאיר, עשוהו כאוכל [מאכל]

מן הטמאים האמורים שם], וטמאה עד הערב, ולא יאכל מן הקדשים כי אם רחץ בשרו במים. ובא השמש, וטהר, ואחר יאכל מן הקדשים". ופירשו חז"ל שהכתוב מדבר בתרומה, ומלמד שטבול יום פוסל במגעו את התרומה.

ולכאורה, אם הטבול יום פוסל את התרומה, הרי בהכרח שהוא בדרגת שני לטומאה, והיה צריך לטמא את הקודש, לעשותו שלישי לטומאה, שבכוחו לעשות רביעי לטומאה. ובכל זאת, אם נגע בקודש, אינו מטמאו [כשאר שני לטומאה הנוגע בקודש], אלא "פוסלו" בלבד. ולכן, בשר קודש אשר יגע בבשר קודש שנגע בו הטבול יום, לא יפסל כשאר רביעי בקודש.

ונמצא שלפי דעה זו, טבול יום הוא שני לגבי תרומה, ושלישי לגבי קודש.

קתני שנינו במשנתנו: נמלקה הוכשרה "ליפסל" בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלילה.

ויש לדייק: **ליפסל, אין,** בשר קודש שנגע בו הטבול יום יפסל, אבל לטמויי, לא, הבשר שנגע בו לא יטמא בשר קודש אחר,

מוכה, שמתניתין מני, משנתו של מי היא? רבנן היא, ולא אליבא דשאר תנאים.

דתינא שנינו ברייתא: אבא שאול אומר: טבול יום

בכמה מקומות בש"ס.

קודש, ולגבי תרומה מודה שדינו כשני שפוסל ואינו מטמא. עיין היטיב במסכת סוטה [כט ב].

229. אבא שאול סובר שנעשה ראשון רק לגבי